

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: טייר	שם פרטי: ציונה
----------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: חכמון	בלועזית Hakmon	שם נעורים: חכמון
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: סינה	בלועזית Sina	מין: ז / נ תאריך לידה: 4.11.1928
מקום לידה (ישוב, מחוז): טריפולי	בלועזית Tripoly	ארץ לידה: לוב
שם פרטי של האב: יוסף	שם פרטי ושם נעורים של האם: זוהרה (פנינה) לביא	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טריפולי	בלועזית Tripoly	ארץ המגורים: לוב
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר יסודי	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה: בן יהודה
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): טריפולי, זאויה (כפר ערבי), גריאן (מקום עם הרבה מערות)		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: ברובע היהודי בטריפולי	תאריך השחרור: 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? טריפולי	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: תוניס	שנת עליה: 1946	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): ביזרטה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה**(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון**

אבא נפטר בגיל צעיר מאוד. אמא הייתה תופרת גלימות קצונה לערבים. פעם בשבוע הייתה מקבלת בדים וחוטי זהב לרקמה. מזה התפרנסנו בכבוד. אמא פרנסה אותנו ממש יפה, אפילו שלא היה אבא. הייתה לי אחות אחת. למדתי בבית ספר יסודי, בבוקר למדנו איטלקית בעיקר, ובערב למדנו עברית בתנועת הנוער "בן יהודה". היינו שומעים הרצאות. כשהגיעו הבריטים, יהודים מהבריגדה היו באים בשקט ומלמדים אותנו עברית.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

הפסקנו ללמוד ולא עבדנו, כי פחדנו. אנשים בעיקר ישבו בבתיים. לא היה מסחר, היה בלגן שלם, את מעט הכסף הוצאנו רק על מה שצריך כדי לחיות. אמרו לנו שבזאוויה שליד טריפולי שקט ואין פחד או הפגזות. נסענו לשם ברכבת. זה היה כפר ערבי, שכרנו שם בית. היו לנו כל מיני בהמות בחצר. לא היינו צריכים להתחבא אבל לא עשינו כלום. בשלב מסוים נגמר הכסף ואמא חזרה לטריפולי. היא הלכה לאנשים שאצלם עבדה, כדי לבדוק אם יש עבודה. כי היא הייתה אם חד הורית עם שתי בנות. אמרו לה שאין עבודה כי אין עם מי לסחור. כולם חיפשו מקלט מחוץ לטריפולי. לא הייתה ברירה, אמא אמרה שאם לא נמות מהפגזות- נמות מרעב. היה נורא שם, מלוכלך ולא הייתה סניטריה. חזרנו לטריפולי ואמא דרשה שייתנו לה עבודה. בימים היא רקמה ובלילות ישבנו במקלט, ההפגזות היו בעיקר בלילה. אחר כך הלכנו לגרואן- מקום עם הרבה מערות, אנשים הלכו לשם כדי להסתתר וגם אנחנו הסתתרנו שם. כשהמצב התחיל להרגע והגיעה ידיעה שהמלחמה עומדת להסתיים, חזרנו לטריפולי.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):**

דרך תנועת "בן יהודה" בא מדריך, ואמר שאפשר להשיג 20 אישורי עליה ושאל מי מעוניין. אז נרשמנו חמש בנות ו-15 בחורים. קבעו לנו עליה בשנת 1946. נסענו במשאית דרך המדבר לתוניס ועוד שבוע דרך הים משדה התעופה ביזרטה ועד פה. התוניסאים הזמינו אותנו לשישי שבת. כולם רצו לארץ אותנו, אז נפגשנו בבית הכנסת. זו הייתה תקופה יפה, ממש כמו פיצוי אחרי המלחמה. אמא עזבה את הבית ושכרה מקום אחר עם אחותי, הבית שלנו היה בחלקו הרוס מהמלחמה. אני מהר מאוד עליתי לארץ, ולא זכיתי לראות את הבית החדש. אחרי שהגרמנים עזבו, הערבים התחילו להתפרע. היהודים עלו על גגות הבתים וראו שהערבים באים כדי לשדוד ולהרוס. הם לקחו בקבוקי חמצן והתחילו לזרוק ולשפוך עליהם. היהודים קיבלו אז ביטחון.

נא ספרי/י על חיך בארץ**(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):**

בעלי לעתיד היה אחראי על קבוצות נוער עולה. הוא עלה בשנת 1944 והיה חבר שדה אליהו. אחותו הייתה בברגן בלזן. הוא לא הספיק לראות את אחותו, כשלקחו אותה למחנה הוא היה בקיבוץ. הוא כיוון אותנו למסגרת של קיבוץ דתי "הפועל המזרחי" (היום בני עקיבא) הוא לקח אותנו לקבוצת אימונים בנחלת יהודה (ליד ראשל"צ), ונשארנו שם כמה חב'ה. מי שיצא לחופשה מהקיבוץ וראה איך החיים בחוץ לא רצה לחזור. אני וחברתי היחידות שנשארו. זה היה מחנה עבודה שהכשיר אנשים לעלות להתיישבות בעין הנציב. אחר כך בעלי מכתב מהוריו אחרי המלחמה, שהמצב קשה ובקשה לשלוח להם עזרה. בקיבוץ לא נתנו כסף, אבל נתנו לו חופשה, כדי שיוכל לצאת החוצה ולעבוד, כמה זמן שיצטרך. אז יצאנו יחד לעבוד, ולא היה לי נעים לחזור לקיבוץ, אחרי שעבדנו בחוץ. אז כבר נשארו בחוץ אני וחברה שלי, נשארו בעיר. אחרי מלחמת העצמאות, בינואר 1949 התחתנו. גרנו בין בני ברק לפרדס כץ. בשנות החמישים ילדתי את בתי הבכורה ובשנת 1951 ילדתי את בתי השנייה. אחרי שעזבנו את הקיבוץ בעלי רצה להיות חקלאי. בשביל זה הוא בא לפה. הוא אהב לעבוד בכריכת הדגים בקיבוץ, שם הוא היה מרוצה מאוד ומאוד אהב את החיים האלה. היה לו בן דודה בחצב. הוא בא לבקר ולראות מה איתנו.